

FERICITA NOASTRĂ SPERANȚĂ

Turnul de Veghere - Iulie 1917, R6114

„Așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” — Tit 2:13.

Apostolul Pavel exprimă prin aceste cuvinte sentimentul inimii sale și a fiecărui fiu adevărat consacrat lui Dumnezeu, care așteaptă îndeplinirea speranței sale și arătarea Domnului nostru Isus Christos, ca să fie împreună cu El pentru totdeauna în glorie. Speranța și credința sunt unite fără a se putea despărți, din cauză că o adevărată speranță nu poate exista fără o credință bine întemeiată.

Speranța înseamnă o dorință arzătoare după un lucru bun, așteptând stăruitor ca la un anumit timp să-l primim, crezând că atunci când îl vom primi ne va cauza o mare bucurie și plăcere. Noi nu sperăm după un lucru pe care nu-l dorim, ci după unul pe care-l dorim foarte mult. Totuși, această speranță trebuie să aibă un temei sănătos, deoarece fără un temei pe care să se poată clădi nu se poate avea o speranță statornică și continuă după un lucru atât de bun.

Care este lucrul cel mai bun pe care toate creaturile inteligente trebuie să-l dorească? De sigur toți vor răspunde, că cel mai bun lucru ce-l poate dori o ființă inteligentă este „Viață veșnică într-o stare de perfectă fericire”. Se poate însă ca cineva să aibă o mare dorință după viață, dar fără speranță de a o primi. Totuși, la timpul cuvenit, fiecăruia i se va da ocazia de a-și câștiga viața veșnică.

Speranța pusă înaintea Creștinului

Deci, care este acest lucru mare după care noi sperăm? Ce așteptăm noi să primim și la ce ne uităm cu bucurie înainte? Este acesta oare un toiag de aur prin care să ne obișnuim a lua putere asupra altora? Nu, deoarece aceasta ar fi mai mult o mândrie egoistă. Ori poate așteptăm să scăpăm de pe acest pământ și să devenim îngeri. Nu, pentru că noi nu suntem chemați la poziția aceea. Sau putem pleca de pe acest pământ pentru a vedea lucruri mai mari și mai frumoase decât văd alte creaturi umane ale lui Dumnezeu? Ar putea careva din aceste speranțe să ne inspire un zel și o iubire atât de mare, încât de bună voie să ne putem sacrifica tot ce avem și ce suntem pentru a le câștiga pe acestea? Înafară de acel mare lucru pe care noi într-adevăr le sperăm, toate celelalte le vom părăsi.

Aflându-ne tocmai la sfârșitul Veacului Evanghelic — un timp foarte minunat și înspăimântător — și uitându-ne înapoi asupra drumului ce l-am făcut, ca fii a lui Dumnezeu facem bine dacă ne oprim puțin și ne întrebăm serios: De ce ne aflăm noi într-o astfel de stare? Noi am lăsat case, prieteni, speranțe și o situație plină de onoruri, mândrii, plăceri și dorințe pământești. Pentru ce? Răspunsul este, că pentru „Fericita speranță” care este pusă înaintea noastră. Și ce este această speranță? Aceasta este ca noi să putem avea viață veșnică pe planul divin, ca să-l putem vedea pe Isus și să fim asemenea lui Isus, care ne-a răscumpărat de la moarte și ne-a chemat din întuneric la minunata Sa lumină, și să putem vedea pe Iehova, în maiestatea Sa, și vom avea parte de zâmbetul Său iubitor și vom auzi cuvintele Sale de aprobare.

Dacă avem o astfel de speranță, atunci trebuie să avem o bună cauză și o convingere sigură despre ea. Cum poate o creatură imperfectă ca noi, să aibă o astfel de speranță minunată? Noi nu avem această favoare pentru meritele sau vrednicia noastră, ci pentru că Dumnezeu, prin marea Sa iubire, a făcut provizii și pregătiri ca să putem avea această minunată speranță. El a promis aceasta tuturor aceluia care vor crede în întocmirile minunate ale marelui Său plan și care cu inimă veselă vor îmbrățișa ordinele Sale și se vor conforma condițiilor care duc la îndeplinirea acestei speranțe. De aceea, temeiul acestei speranțe este credința în promisiunile mari și scumpe ale lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel ne spune „credința este siguranța cu privire la cele nădăjduite, convingere cu privire la lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Totuși noi putem avea o speranță bazată pe o mărturisire îndoielnică și nesigură, dar o astfel de speranță nu aduce bucurie, din cauză că nu aduce deplină asigurare de-a primi ceea ce sperăm. Deci e foarte necesar ca speranța noastră să aibă o temelie sigură. Sunt o mulțime de oameni care pretind că sunt Creștini și de aceea zic: „Noi sperăm să mergem în cer”, și totuși ei sunt plini de frică, de superstiții. Ei nu doresc a doua venire a Domnului și arătarea Sa glorioasă, pentru că n-au acea fericită speranță

care să dorească și să suspine după ziua fericită când ei vor vedea pe Domnul față în față. Iar cauza pentru aceasta este că speranța lor e bazată pe credulitate și nu pe credința adevărată.

O speranță care e bazată pe credulitate, pur și simplu are cuvântul sau părerea altuia. Dar o speranță care e bazată pe credința adevărată are promisiunea desăvârșită a viului Dumnezeu, că lucrurile după care speră creștinul sunt absolut sigure, dacă el urmează zisele Domnului cu credincioșie până la moarte.

Începerea speranței noastre

După cum nu se poate avea speranță fără credință, tot așa nu se poate avea nici credință fără cunoștință. „Credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu”. Din aceasta se vede, că dacă cineva nu cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu nu poate avea nici speranța fericită amintită de apostol în textul nostru. Apostolul Pavel arată clar și lămurit condiția sau starea noastră de mai înainte, iar după aceea ne arată cum suntem conduși la această fericită speranță. „De aceea aduceți-vă aminte că odinioară erați păgâni din naștere, numiți necircumciși de către aceia care se numesc circumciși, în carne, de mâna omului; că în timpul acela erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos” — Efeseni 2:11-13.

Speranța creștinului este progresivă. Mai întâi el are dorința să trăiască veșnic. El aude cuvintele lui Isus, zicând: „Eu sunt calea și adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6); și iar: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Această cunoștință câștigată din Cuvântul lui Dumnezeu îi inspiră nădejde, că el poate să ajungă la viață veșnică.

Speranța multora este ca ei să poată scăpa de chinul veșnic. Creștinul nu are o astfel de speranță, din cauză că aceasta nu poate fi o speranță fericită după cum e arătată în textul nostru. După ce am câștigat o măsură de cunoștință despre calea care duce la viață, începem apoi a progresa în speranță. Apostolul ne zice: „Și făgăduința pe care El ne-a făcut-o este aceasta: viața veșnică” (1 Ioan 2:25). Astfel cel ce caută după adevăr vede că unora le este făgăduită viața veșnică. Însă el poate întreba: De ce nu au toți viață veșnică? Scriptura răspunde: Pentru că moartea — absența vieții — este plata păcatului. Părinții noștri dintâi au adus această pedeapsă asupra noastră prin neascultare, și fiindcă toți am moștenit păcatul părinților noștri, de aceea toți suntem nedesăvârșiți. Speranța noastră prezentă este inspirată de faptul, că Dumnezeu s-a îngrijit ca prin Domnul nostru Isus Cristos să aplaneze nedreptatea făcută de Adam. „Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei care primesc plinătatea harului și darul liber al dreptății, vor domni în viață, prin acel Unul singur Isus Hristos. Astfel, deci, după cum printr-o singură greșală a venit condamnarea peste toți oamenii, tot așa, printr-o singură faptă de dreptate a venit către toți oamenii o îndreptățire a vieții” — Romani 5:17-18.

O astfel de speranță depinde de condiții

În timp ce Părintele ceresc, pe deoparte, a făcut pregătiri și provizii de viață veșnică pentru toți care ascultă de legea Sa, pe de altă parte însă El a pus această „fericită speranță” pentru un număr hotărât de credincioși și pe anumite condiții. Ce sunt aceste condiții? Noi răspundem că: 1. Credință în meritul Sângelui prețios al lui Isus. 2. Îndreptățirea. 3. Conceperea de spirit. 4. Sfințirea. 5. Transformarea. 6. Suferințe și strâmtorare. Și numai după aceea vine îndeplinirea speranței noastre, primirea gloriei lui Dumnezeu. De aceea să ne întipărim bine în minte aceste condiții, pentru ca speranța noastră să poată fi împuternicită.

Credința în sângele lui Isus

Dumnezeu a întocmit planul Său în așa fel, încât aceia care se pot bucura de această „fericită speranță” să-și întemeieze această speranță pe meritul lui Cristos. Fiecare învățătură trebuie să fie probată de jertfa Răscumpărării. Aceasta e o regulă pătrată și perfectă care nu poate greși, cu care avem să măsurăm fiecare învățătură care e pusă înaintea noastră spre cercetare. Dacă aflăm că învățătura care ni se pune înaintea nu se potrivește cu jertfa de Răscumpărare, atunci putem fi absolut siguri că o astfel de învățătură este falsă.

Apostolul Pavel ne prezintă aceasta clar și lămurit: „Și vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care ați și primit-o, în care ați rămas și prin care sunteți mântuiți, dacă țineți cu tărie cuvântul pe care vi l-am vestit ca evanghelie, fără de care în adevăr ați crezut în zadar. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost **î n g r o p a t ș i c ă a î n v i a t a t r e i a z i , d u p ă S c r i p t u r i**” (1 Corinteni 15:1-4). Credința în sângele lui Isus, înseamnă a recunoaște că după natură suntem păcătoși, că Isus a murit să ne scape din păcatele noastre, că El iar a înviat și S-a prezentat în fața lui Dumnezeu pentru noi. Cunoscând aceste fapte și bazându-ne pe ele, noi avem credință.

Urmează îndreptățirea

Îndreptat înseamnă a fi făcut drept cu Dumnezeu. Nimic ce este imperfect nu e drept față de Dumnezeu. Dar înainte de-a putea fi îndreptățiți, trebuie ca cineva să stea bun pentru noi și să ne acopere imperfecțiunile noastre. După ce Isus s-a înălțat la cer, El s-a prezentat înaintea Tatălui și a depus meritul sacrificiului Său în favoarea tuturor care voiesc să vină la Iehova prin El în acest Veac Evanghelic (Evrei 9:24). Dacă noi credem aceste fapte și, bazându-ne pe jertfa de ispășire, ne predăm cu totul lui Dumnezeu, pentru a îndeplini voința Sa și nu mai mult a noastră, atunci Domnul nostru Isus ne atribuie meritul Său și ne acoperă toate imperfecțiunile noastre. În felul acesta noi stăm înaintea lui Dumnezeu ca ființe desăvârșite, și El ne acordă dreptatea, astfel ne îndreptățește — Romani 4:1-11.

„Dumnezeu este care îndreptățește”. Această îndreptățire ni se dăruiește cu scopul ca să devenim o parte din jertfa Corpului lui Christos. Acum Dumnezeu ne primește și ne concepe cu Spiritul Său Sfânt, pentru a deveni părtași la natura divină. Aici se potrivesc cuvintele apostolului Pavel: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și intrarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne lăudăm și în necazuri, căci știm că necazul lucrează răbdare, răbdarea aduce experiență, iar experiența aduce nădejde. Însă nădejdea nu dezamăgește, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” — Romani 5:1-5.

Apostolul Petru ne spune, că toți aceștia s-au „născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morți, la o nădejde vie și la o moștenire nesticăcioasă și nepătată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în timpul de la urmă” — 1 Petru 1:3-5.

Sfințirea

Sfințirea înseamnă a fi complet pus de-o parte pentru scopul lui Iehova, în conformitate cu voința Sa sfântă. „Căci aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră” (1 Tesaloniceni 4:3). Noi am lăsat acuma toate pentru a urma în urmele Domnului Isus, supunându-ne la voia Tatălui, zicând cum a zis Isus: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10:7). Această punere a noastră la o parte, ca să facem voia Părintelui, va însemna că noi ca Creații Noi, vom umbla de acum înainte în înnoire de viață. Însă în timp ce corpurile noastre de carne vor ajunge sfințirea deplină sau punerea de o parte când vom fi primit corpurile noastre noi glorioase prin întâia înviere. Dar cum trebuie să se îndeplinească această sfințire? Domnul Isus ne spune: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” — Ioan 17:17.

Procesul de transformare

Transformarea este procesul aducerii noastre la o sfințire completă, pregătindu-ne și făcându-ne potriviți pentru a putea fi întrebuițați de Domnul în glorie. Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2). Transformarea în asemănarea Domnului nostru se face prin hrănirea continuă cu Cuvântul lui Dumnezeu însușindu-ni-l și având caracterul dezvoltat în armonie cu principiile Sale. În scopul acesta ne sunt dăruite făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe. Când intrăm pe calea strâmtă, noi începem a auzi cuvintele Domnului, zicându-ne: „Și toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care le dau Scripturile, să

avem nădejde” (Romani 15:4). Și astfel noi vedem, că după cum ne hrănim din binecuvântatul cuvânt al promisiunilor lui Dumnezeu, speranța noastră crește.

Psalmistul David a scris spre binele nostru: „Totuși eu sunt totdeauna cu Tine; Tu m-ai apucat de mâna dreaptă, Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă” (Psalmul 73:23-24). Mâna dreaptă a lui Iehova, amintită în acest Psalm, este Isus. Cuvântul Său prin care suntem sfințiți este sfatul Său și fiind conduși, vom fi primiți în mărire — la desăvârșirea acelei speranțe binecuvântate. Tot prin psalmistul David, Domnul a mai spus: „te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui cu ochiul asupra ta” (Psalmul 32:8). Ochiul e simbolul înțelepciunii, iar înțelepciunea Sa e scrisă în Cuvântul Său. Astfel, prin cuvântul Său, el ne conduce la o mai deplină apreciere a fericitei noastre speranțe.

Și iar citim: „Încrede-te în DOMNUL din toată inima ta și nu te sprijini pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” (Proverbe 3:5-6) și ”Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: «Iată drumul, mergeți pe el!», când veți voi să vă mai întoarceți la dreapta sau la stânga” (Isaia 30:21). Această voce menționată aici este Cuvântul lui Dumnezeu, scris încă înainte de a o fi știut noi, înainte de nașterea noastră, de aceea se spune că strigă dinapoia noastră. Deci El ne asigură, că ne va călăuzi prin Cuvântul Său.

Această transformare se face numai treptat, așa după cum privim fața Domnului în oglindă. Apostolul Pavel ne spune: „Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” — 2 Corinteni 3:18.

Această transformare minunată nu ni se pare ușoară pentru că așa cum spune apostolul „în împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” — Fapte 14:22. „Demn de crezare este cuvântul aceasta: dacă am murit împreună cu El vom și trăi împreună cu El” — 2 Timotei 2:11, 12. Vom experimenta această speranță binecuvântată „dacă păstrăm până la sfârșit încrederea neclintită și nădejdea cu care ne lăudăm”. Cine va vrea să intre în împărăția Domnului ușor când Domnul nostru a îndurat o așa mare suferință pentru noi? Într-adevăr poetul a exprimat sentimentul care ar trebui să fie în fiecare creștin:

Să ajung eu în paradis,
Mergând, călcând, pe flori?
Când alți luptau în foc, cuprinși
De sânge și fiori?

Unele lucruri pe care creștinul trebuie să le sufere

Orice suferință care se îndură pentru dreptate este folositoare. Suferință trupească poate să rezulte adeseori din serviciul credincios. De exemplu, picioarele iubiților colpitori suferă oboseală și durere din călătoriile lungi, și întreg corpul devine obosit. Această suferință rezultă din stăruințele credincioase în ducerea mesajului de iubire al lui Dumnezeu la alții din creatura gemândă. Credincioșia în orice ramură a serviciului Domnului aduce suferință fizică, și fiecare, care își depune viața în serviciu Învățătorului, își consumă vitalitatea și energia. Dar speranța glorioasă pusă înaintea Creștinului îi umple inima de bucurie și de fericire, când se cugetă la cuvintele Psalmistului „Scumpă este înaintea DOMNULUI moartea celor iubiți de El” (Psalmul 116:15).

Uneori creștinul suferă chin în spiritul sau mintea sa pentru unele greșeli. Creația Nouă locuiește într-un vas de lut, slab și imperfect și luptându-se ca să învingă slăbiciunile corpului. Rezultă căderi și atunci este multă durere a minții, ba uneori se simte lepădat din favoarea Domnului. Totuși, când el își amintește de prețioasele făgăduințe ale Domnului „dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (avocat): pe Isus Hristos Cel drept”, „să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să aflăm har, ca să avem ajutor la momentul potrivit” — 1 Ioan 2:1; Evrei 4:16. „Ferice de cei care plâng, căci ei vor fi mângâiați” — Matei 5:4.

Din cauză că creștinul adevărat e înțeles greșit, el trebuie să sufere de multe ori. Așa a fost și cu Domnul Însuși. Despre El a fost scris: „Eu singur am călcat în teasc și nici un om dintre popoare nu era cu Mine”, (Isaia 63:3) — pentru că ei nu L-au putut înțelege. Chiar așa se întâmplă și cu cei ce sunt adevărații Săi urmași. Ei sunt greșit înțeleși de lume și adeseori și de frați. Unul poate încerca să-și îndeplinească cu credincioșie datoria și fiind rău înțeles de frați el este atacat în lucrul său. De multe ori se întâmplă, că fratele care atacă o face aceasta din neștiință.

Turburările din familie și adunările consacrațiilor, de cele mai multe ori, sunt rezultatul înțelegerilor greșite. Astfel de experiențe aduc probe înfocate. Biserica se află astăzi în mijlocul experiențelor de felul acesta, și mulți le cugetă străine. Apostolul Petru însă spune: „Preaiubiților, nu vă mirați de prigonirea ca de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespus de mult și la descoperirea slavei Lui” — 1 Petru 4:12, 13.

Din cauza credincioșiei și susținerii sale cu stăruință la principiile dreptății, Creștinul este persecutat, și o astfel de suferință devine de nesuferit, ba de multe ori atât de grea încât, dacă nu ar avea fericita speranță pusă înaintea sa, l-ar doborî cu totul la pământ. Dar chiar în timpul celor mai grele suferințe, el își amintește de cuvintele prețioase ale Învățătorului: „Ferice de cei prigoniți din cauza dreptății, căci a lor este împărăția cerurilor. Ferice va fi de voi când, din cauza Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și săltați de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigoniți pe prorocii care au fost înainte de voi” — Matei 5:10-12.

Scopul suferințelor

Isus Și-a dovedit credincioșia și ascultarea față de voința Părintelui prin lucrurile pe care le-a suferit. „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său, nici robul mai presus de domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul și robului să fie ca domnul lui” (Matei 10:24, 25). Domnul a spus despre apostolul Pavel: „și îi voi arăta cât de mult trebuie să sufere pentru Numele Meu” (Fapte 9:16). Și așa este cu toți urmașii Domnului, care vreau să urmeze cu credincioșie pe urmele Sale până la sfârșit. A fi socotit vrednic de suferințe înseamnă că este o prevedere glorioasă în viitor, pe care Domnul o are pregătită ca o răsplată specială pentru cei credincioși. Inspirat cu această „fericită speranță”, apostolul a scris: „Căci întristările noastre ușoare și de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Corinteni 4:17, 18). Ele sunt lucruri nevăzute, după care noi sperăm. Având o speranță atât de glorioasă, creștinul se bucură în suferințe și le suportă cu răbdare.

Pentru ca speranța noastră să devină cât mai strălucitoare, este de lipsă ca credința să ne crească puternică. În scopul acesta vin probele, încercările și greutățile. Apostolul aseamănă speranța noastră cu o ancoră. Un vapor, când este aruncat de valurile furtunii, aruncă ancora pentru a-și asigura scăparea. Totuși ancora nu ar folosi, dacă nu ar avea un lanț puternic și un loc unde să se prindă. Ancora reprezintă speranța noastră, lanțul credința, iar locul unde se prinde ancora reprezintă făgăduințele nespus de mari și scumpe pe care Dumnezeu ni le-a dăruit ca să ne asigure intrarea în glorie. După cum ne spune Pavel: „De aceea Dumnezeu, voind să arate cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Sale, a intervenit cu un jurământ, pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică încurajare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca pe o ancoră a sufletului, o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru” (Evrei 6:17-19). Dacă credința noastră este puternică în făgăduințele scumpe ale lui Dumnezeu, atunci și speranța noastră de a intra în viața veșnică va fi puternică; și noi vom dori a cunoaște condițiile prin care am putea intra în deplina stare a vieții și a ne conforma acestor reguli.

Care sunt aceste reguli?

Apostolul Petru stabilește clar și lămurit aceste reguli, zicând: „Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. De aceea, dați-vă și voi toată silința ca să uniți cu credința voastră virtutea, cu virtutea cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea. Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoaștere a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, nu vede departe și a uitat curățirea de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată” (2 Petru 1:4-10). Să ne măsurăm cu aceste reguli ca să putem vedea suntem noi potriviți sau nu cu ele.

Ioan scrie în Apocalipsa: „Și cel care vorbea cu mine avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea” (Apocalipsa 21:15). Ioan reprezenta Biserica, iar trestia de aur adevărul lui Dumnezeu dat Bisericii, cu care fiecare membru să se măsoare pe sine însuși.

Cea dintâi din aceste reguli este o credință puternică și statornică, la care zice apostolul să mai adăugați virtutea, care înseamnă silință, tărie și curaj de a sta neclintit cu speranța în făgăduințele mari și prețioase și a dezvolta un caracter creștinesc în așa fel, încât nimic să nu-l poată zgudui și destrăma. La acestea trebuie să mai adăugăm cunoștință, care înseamnă cunoștința făgăduințelor nespuse de mari și scumpe. Având aceste cunoștințe, noi trebuie să ne bazăm cu deplină încredere pe dănele, fiindcă acestea ne păstrează credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Deci, ca să putem crește în credință trebuie să creștem și în cunoștință. La acestea suntem îndemnați să mai adăugăm înfrânarea, ceea ce înseamnă controlarea de sine, moderare sau cumpătare în toate afacerile vieți. Apoi răbdarea stăruitoare, care este una dintre cele mai înalte atribute ce poate încununa caracterul creștinesc, și care se poate câștiga numai prin multe și aspre încercări ale credinței. Noi trebuie să învățăm să fim răbdători cu copiii în Cristos, răbdători cu cei ce sunt desvoltați mai mult, răbdători cu cei mai moi și zăbovitori, cu cei neînțelegători, răbdători cu cei nervoși și grăbiți; răbdători cu cei încurcați și confuzi, îngăduind unii pe alții. A îngădui înseamnă a fi răbdător în împrejurări provocatoare. Domnul permite să vină asupra noastră aceste încercări cu scopul ca să ne dezvolte atributul sau calitatea de mare preț a răbdării stăruitoare; și de aceea găsim printre poporul Domnului unii mai înceți, alții mai neînțelegători, alții mai nervoși și mai grăbiți, iar alții mai confuzi, dar toți au un singur scop în vedere, având aceeași fericită speranță. Aceste suferințe și încercări sunt făcute în scopul ca ele să ne servească. Ele fac ca speranța să strălucească mai tare și pe urmă ne conduc în gloria promisă.

Această regulă de măsurare cere mai departe ca noi să dezvoltăm evlavie care înseamnă o bucurie și conformare iubitoare voinței sfinte a lui Dumnezeu dovedind astfel iubirea noastră pentru El, crescând astfel în asemănarea lui Dumnezeu (1 Ioan 5:3). Mai departe regula următoare cere dezvoltarea iubirii frățești, care înseamnă iubire datorată fraților (1 Ioan 3:14-16), și care se câștigă prin punerea în lucrare a regulii de aur în ce privește stricta dreptate. În sfârșit apostolul zice, că noi trebuie să dezvoltăm iubirea în forma ei cea mai înaltă, care înseamnă a face bine în mod dezinteresat până chiar și dușmanilor noștri prin sacrificarea noastră. O astfel de iubire conduce la desăvârșire.

Gloria Domnului

Dragi frați dacă noi continuăm în felul acesta cu sârguință și credincioșie, atunci rezultatul va fi întocmai cum spune apostolul: „Căci astfel vi se va da cu bogăție intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. Cât de minunată și uimitoare trebuie să fie această binecuvântare, ca noi să fim asemenea Învățătorului și Domnului nostru! Ajungerea la această speranță înseamnă a primi viață veșnică, viață inerentă — nemurirea (1 Ioan 2:3; Coloseni 3:3, 4). Înseamnă că noi vom locui în casa lui Iehova în etern și vom fi părtași la gloria și frumusețea Sa (Psalmul 27:4). Înseamnă că cei ce vor ajunge în această speranță glorioasă vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor și vor merge din glorie în glorie — Matei 13:43.

Isus este Domn peste toate lucrurile, iar aceia cari intră cu El în Împărăție și vor fi împreună moștenitori cu El la gloriile și bucuriile acelei Împărății. Despre aceștia a vorbit profetul lui Dumnezeu când a zis: „Vei fi o cunună a frumuseții în mâna DOMNULUI, o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău” (Isaia 62:3). Împreună cu Isus Cristos, ei vor binecuvânta și ridica omenirea, vor șterge lacrimile de pe toate fețele și vor aduce viață, bucurie și fericire veșnică tuturor inimilor supuse și iubitoare de dreptate.

De aceea, iubiți frați și surori, ce vom face noi? Apostolul răspunde: „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3). Și în adevăr, numai cei curați cu inima pot să aibă o astfel de speranță. Când vorbim de cei curați cu inima, noi nu înțelegem bărbați și femei desăvârșite în carne: desăvârșiți în cuvânt, fapte și cugete, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu spune, că astfel de oameni nu se află pe pământ. Dar știm din cuvântul lui Dumnezeu că El s-a îngrijit ca toate imperfecțiunile noastre fără voie să fie acoperite cu meritul Domnului Isus, totuși fiind astfel înrădăcinați în credință și având înaintea noastră o speranță atât de glorioasă, noi ne vom sili să ne curățim pe noi înșine de orice mânjitură a cărnii și a duhului, ducând până la capăt sfințirea în frică de Dumnezeu — 2 Corinteni 7:1.

